

Pahimmat naissarjamurhaajat

Mikko Långfors

1. Aino Nykopp koski (5 uhria)
2. Jeane Webber (10 uhria)
3. Nannie doss (11 uhria)
4. Tamara samsonova (13 uhria)
5. Belle Gunness (14 uhria)
6. Irina Gaidamachuk (17 uhria)
7. Jane Toppan (31-100 uhria)
8. Vera renczi (35 uhria)
9. Elizabeth bathory (650 uhria)

Ann Maria Gyllgren^[1] (ent. **Ann-Maria Myllgren**^[2], ent. **Aino Nykopp-Koski**^[2], ent. **Aino Nykopp**^[3]; (s. marraskuu [1950 Rantsila](#)^{[4][3]}) on suomalainen [sarjamurhaaja](#), joka työskennellessään [perushoitajana](#) murhasi viisi potilastaan ja yritti murhata useita muita potilaitaan vuosina 2004–2009.^[1]

Ennen [henkirikoksia](#) hänelle oli langetettu [ehdollisia vankeustuomioita](#) muun muassa huumaavien lääkeaineiden ja potilaiden omaisuuden [varastamisesta](#).^{[4][5]} Selkeää [motiivia](#) vanhusten murhille ei löytynyt, mutta se saattoi liittyä uhrien omaisuuden tavoitteluun.^[6] Julkisuudessa hänestä on käytetty myös nimitystä ”myrkkyhoitaja”.^[7] Kolme Nykoppin hoitamaa potilaista kuoli sairaalassa vuosina 2004, 2005 ja 2006, ja myrkytykset jäivät tuolloin havaitsematta. Uhrit jouduttiin oikeuden päätöksellä nostamaan haudasta. Tämän jälkeen oikeuskemiallinen tutkimus paljasti vuonna 2009, että kahdessa tapauksessa uhrien kuolinsyynä oli [keskushermostoon](#) vaikuttavan lääkkeen [yliannostus](#). Lisäksi Nykopp oli varastanut uhriensa omaisuutta.^[8] Poliisi alkoi tutkia Nykoppin toimia maaliskuussa 2009 sattuneen myrkytystapauksen jälkeen. Nykopp oli todistajan kertoman mukaan valmistanut [jogurttiannoksen](#), johon oli sekoitettu erilaisia hengenvaarallisia lääkkeitä. Uhriksi joutunut iäkäs nainen saatiin pelastettua [Marian sairaalassa](#). Tutkinnan aikana selvisi monta vastaavanlaista myrkytystapausta.^[4] Nykopp kiisti rikokset. Häneltä takavarikoitiin 1 800 huumaavaa lääketablettia.^[9] Hänen mukaansa joissakin tapauksissa oli kyse luonnollisista kuolemista, toisissa potilaat ottivat itse liikaa lääkkeitä.^[10][lähde?](#)

Aino Nykopp-Koski	
Henkilötiedot	
Koko nimi	Ann Maria Gyllgren
Syntynyt	marraskuu 1950
Kansalaisuus	Suomi
Muut tiedot	
Rikokset	murha murhan yritys törkeä pahoinpitely törkeä varkaus varkaus huumausainerikos
Uhrit	5
Vangittu	maaliskuussa 2009
Rangaistus	elinkautinen vankeus

Jeanne Weber

Jeanne Weber (1908)

Syntynyt

Jeanne Weber

7. lokakuuta 1874

Ranska

Kuoli

5. heinäkuuta 1918 (43-vuotias)

Muut nimet

Ogress

[Tuomio](#)

[Murhata](#)

Rikollinen rangaistus

[Ei syyllinen mielenvikaisuuden vuoksi](#)

Tiedot	
Uhrit	10
Rikosten laajuus	2. maaliskuuta 1905 – 8. toukokuuta 1908
Maa	Ranska
Pidätyspäivämäärä	8. toukokuuta 1908

Maaliskuun 2. päivänä 1905 Weber oli hoitamassa kälyään, kun toinen naisen kahdesta tyttärestä – 18 kuukauden ikäinen Georgette – yhtäkkiä "sairastui" ja kuoli. Lääkäri jätti huomiotta hänen kaulassaan olleet oudot mustelmat, ja Weber toivotettiin tervetulleeksi takaisin lastenhoitajaksi 11. maaliskuuta. Kaksivuotias Suzanne ei selvinnyt käynnistä, mutta lääkäri syytti toista kuolemaa selittämättömistä "kouristuksista".

Maaliskuun 25. päivänä Weber hoiti veljensä seitsemänvuotiaista tytärtä Germainea, kun tyttö sai äkillisen tukehtumiskohtauksen, johon liittyi punaisia merkkejä kurkussa. Lapsi selvisi kohtauksesta, mutta hän oli vähemmän onnekas seuraavana päivänä, kun Weber palasi. [Kurkkumätää](#) syytettiin hänen kuolemastaan, ja Weberin pojan Marcelin kuolemasta vain neljä päivää myöhemmin. Jälleen kerran kuristumisen paljastavat jäljet otettiin huomioon huomiotta.

Huhtikuun 5. päivänä 1905 Weber kutsui kaksi kälyään illalliselle ja jäi kotiin 10-vuotiaan veljenpoikansa Mauricen kanssa, kun muut naiset menivät ostoksille. He palasivat ennenaikaisesti ja näkivät Mauricen haukkovan henkeään sängyllä, kurkku mustelmilla, ja Jeannen seisovan hänen yllään hullu ilme kasvoillaan. Syytteet nostettiin, ja Weberin oikeudenkäynti alkoi 29. tammikuuta 1906. Syyttäjä syytti kahdeksasta murhasta, mukaan lukien kaikkien kolmen Weberin oman lapsen ja kahden muun – Lucie Aleandren ja Marcel Poyatosin – murhat, jotka olivat kuolleet hänen hoidossaan. Weberin väitettiin tappaneen poikansa maaliskuussa hälventääkseen epäilykset itsestään, mutta häntä puolusti loistava puolustusasianajaja [Henri-Robert](#) , eivätkä valamiehistö halunneet uskoa pahinta surevasta äidistä. Hänet vapautettiin [syyteistä](#) 6. helmikuuta.

Neljätoista kuukautta myöhemmin, 7. huhtikuuta 1907, Villedieun kaupungista kutsuttiin lääkäri Bavouzet-nimisen talonpojan kotiin. Häntä tervehti ovella lastenhoitaja, "Madame Moulinet", joka johdatti hänet pinnasängylle, jossa yhdeksänvuotias Auguste Bavouzet makasi kuolleen, kurkku pahoin mustelmilla. Kuolinsyyksi ilmoitettiin "kouristukset", mutta lääkäri muutti mielipidettään 4. toukokuuta, kun "Madame Moulinet" tunnistettiin Jeanne Weberiksi. Weber palkkasi asianajaja Henri-Robertin uudelleen. Oikeudenkäyntiin pidätetty Weber vapautettiin joulukuussa, kun toisessa [ruumiinavauksessa](#) pojan kuolemaksi todettiin [lavanautti](#) .

Weber katosi nopeasti näkyvistä ja ilmestyi seuraavana lastensairaalan hoitajana Faucombaultissa. Sieltä hän siirtyi Orgevillen lastenkotiin, jota johtivat hänen ystävänsä pyrkimyksensä "hyvittää oikeudenmukaisuuden viattomalle naiselle aiheuttamat vääryydet". Työskenneltyään "Marie Lemoinenä" Weber oli ollut töissä alle viikon, kun hänet jäi kiinni kuristamasta lasta kotona. Omistajat erottivat hänet hiljaa, ja tapaus peiteltiin.

Pariisissa Weber pidätettiin irtolaisuudesta ja suljettiin lyhyeksi aikaa Nanterren mielisairaalaan, mutta lääkärit totesivat hänet järjissään olevaksi ja vapauttivat hänet. Hän ajautui prostituutioon ja sai [matkan](#) varrella avopuolison. Pari asettui asumaan majataloon Commercysssä 8. toukokuuta 1908. Hieman myöhemmin Weber löydettiin kuristamasta majatalonpitäjän poikaa, 10-vuotiaasta Marcel Poirot'ta, verisellä nenäliinalla. Isän täytyi lyödä häntä kolme kertaa kasvoihin ennen kuin hän sai irti elottoman ruumiin.

Braggsin kertomaan mukaan avioliitto alkoi hyvin, mutta onni ei kestänyt vaan molemmat harjoittivat avioliiton ulkopuolisia suhteita ja humalahakuista juomista.^[2]

Doss sai Braggsin kanssa neljä lasta. Näistä keskimmäiset kuolivat vuonna 1927 syötyään aamiaista, ja kuolemien syynä pidettiinkin [ruokamyrkytystä](#).^[1] Kahta lasta on sittemmin arveltu sekä Dossin sukulaisten että viranomaisten taholta Dossin ensimmäisiksi uhreiksi.^[2] Doss ja Braggs erosivat vuonna 1928.^[1] Braggs oli tämän jälkeen vanhimman lapsen Melvinan huoltaja, mutta vastasyntynyt Florence ("Florine") jäi äitinsä huollettavaksi.^{[1][2]} Doss palasi vanhempiensa luo ja työskenteli paikallisessa puuvillatehtaassa.^[1]

Nannie Doss

Mugshot, lokakuu 1954

Syntynyt

Nancy Agnes
Hazel

4. marraskuuta
1905

[Blue Mountain,](#)
[Alabama](#) ,
Yhdysvallat

Kuoli

2. kesäkuuta
1965 (59-vuotias)

[Oklahoman](#)
[osavaltion](#)
[vankila](#) , [McAlester,](#)
[Oklahoma](#) ,
Yhdysvallat

Levähdyspaikka	Oak Hillin muistopuisto
Rikollinen rangastus	Elinkautinen vankeusrangaistus
Tiedot	
Uhrit	11
Rikosten laajuus	1927–1954
Pidätyspäivämäärä	Lokakuu 1954

Toinen avioliitto ja lapsenlasten kuolemat

Doss tapasi lehtipalstan välityksellä Frank Harrelsonin ja meni tämän kanssa naimisiin vuonna 1929. Mies oli [alkoholisoitunut](#) ja taipuvainen väkivaltaiseen käyttäytymiseen.^[1] Mies oli usein putkassa. Avioliitto kuitenkin kesti 16 vuotta. 1940-luvun alkupuolella kuoli sairaalassa Dossin tyttären Melvinan vastasyntynyt tytär. Melvina kertoi nähneensä Dossin pistävän omaa lapsenlastaan neulalla ja kertoi asiasta läheisille, jotka eivät puheiden pohjalta kuitenkaan puuttuneet asiaan. Puolisen vuotta myöhemmin Melvina jätti taaperoikäisen poikansa Robertin äitinsä huostaan. Poika kuoli [tukehtumiseen](#), ja Doss sai henkivakuutuksen kautta hyötynä 500 [Yhdysvaltain dollaria](#).^[2]

Vuonna 1945 Frank Harrelson saapui kotiin juopuneena juhlistuaan [toisesta maailmansodasta](#) palveluksesta palanneiden ystävien kanssa. Doss laittoi tällä piilossa olleisiin väkeviin alkoholijuomiin [rotanmyrkyä](#). Harrelson kuoli 15. syyskuuta 1945 ja syynä pidettiin mahdollista ruokamyrkytystä.^[1]

Kolmas avioliitto ja siihen liittyvät kuolemantapaukset

Frank Harrelsonin kuoleman jälkeen Doss lähti [Pohjois-Carolinaan](#), jossa meni kahden päivän tuttavuuden jälkeen naimisiin työmies Arlie Lanningin kanssa.^[2] Lanning asui [Lexingtonin](#) kaupungissa ja oli etsinyt naisystävää paikallislehtien palstojen välityksellä.^[1] Doss oli paikallisesti arvostettu ja hyvämaineinen; hän ryhtyi aktiiviseksi paikallisessa [metodistisessa](#) kirkossa ja sai naapureilta myötätuntoa, koska hänen miestään pidettiin säännöllisenä [prostituoitujen](#) asiakkaana.^[2] Arlie Lanning kuoli vuonna 1950.^[1] Hän oli kärsinyt viimeisinä päivinään oksentelusta, huimauksesta ja muista

oireista.^[2] Doss oli lisännyt rotanmyrkyä Lanningin ateriaan, mutta kuolemaa pidettiin aikanaan luonnollisena eikä ruumiinavausta tehty. Kuolinsyyksi kirjattiin [sydämen vajaatoiminta](#).^[1]

Arlie Lanning oli testamentannut talonsa omalle siskolleen. Talo kuitenkin paloi ja sisko sai [shekkinä](#) vakuutushyödyn. Doss vietti miehensä kuoltua aikaa tämän äidin luona, mutta äiti kuoli yllättäen. Doss muutti edesmenneen miehensä sikon saaman shekin laittomasti käteiseksi ja poistui kaupungista.^[2] Hän palasi Alabamaan^[2] ja asui jonkin aikaa siskonsa Dovien luona. Myös Dossin sisko kuoli pian äkillisesti.^[1]

Neljäs avioliitto ja äidin kuolema

Doss meni vuonna 1952 [Emporiassa Kansasissa](#) naimisiin Richard L. Mortonin kanssa. Pariskunta oli tavannut romanttisen Diamond Circle Club -kirjeenvaihtopalvelun^[2] välityksellä, mutta Mortonilla oli myös muita naissuhteita. Dossin isän kuoltua hänen äitinsä muutti tuoreen pariskunnan luo tammikuussa 1953. Vain päivien kuluessa saapumisestaan äiti alkoi valittaa vaikeita vatsakipuja ja menehtyi. Richard L. Morton kuoli kolme kuukautta myöhemmin juotuaan [arseenilla](#) myrkytettyä kahvia.^[1] Mortonista on eri lähteissä ristiriitaisia tietoja. Hän oli taloudellisesti hyväosainen eläkkeelle jäänyt myyntimies, jonka on toisaalta väitetty Dossin aiemmista miehistä poiketen kohdelleen tätä hyvin, mutta toisaalta väitetty olleen myös sivusuhteissa.^{[2][1]} Joka tapauksessa Doss etsi jo neljännen avioliittonsa aikana itselleen seuraavaa miestä.^[2]

Viides avioliitto ja kiinnijääminen

Viidennen avioliittonsa Doss solmi kesäkuussa 1953. Mies oli Samuel Doss, joka asui [Tulsassa](#) Oklahomassa.^[1] Mies oli erittäin konservatiivinen^[2] ja esimerkiksi kielsi turhat, viihteelliset lehdet sekä televisio-ohjelmat.^[1] Nannie Doss palasi ärsyntyneenä Alabamaan, mutta Samuel Doss aneli vaimoaan palaamaan. Vaimo tulikin takaisin, ja sovittiin jopa henkivakuutusjärjestelystä, jonka edunsaaja olisi Nannie Doss. Pian Samuel kärsi polttavista vatsakivuista syötyään vaimonsa valmistamaa luumukakkua. Hän joutui sairaalahoitoon useiksi viikoiksi, mutta kuoli pian palattuaan kotiin ja juotuaan vaimonsa arseenilla myrkyttämää kahvia.^[2]

Lääkäri, joka oli hoitanut Samuel Dossia sairaalassa, piti kuolemaa epäilyttävänä.^[2] Ruumiinavaus paljasti miehen elimistöön joutuneen suuren määrän arseenia. Havainnosta tehtiin ilmoitus viranomaisille, ja Nannie Doss joutui lopulta pidätetyksi vuonna 1955.^[1]

Dossia kuulustelleet poliisit olivat yllättyneitä tämän käytöksestä, joka oli flirttailevaa ja naureskelevaa. Doss oli innokas rakkaustarinoiden lukija ja hänen on väitetty mahdollisesti omaksuneen keinoja miesten lähestymiseen niistä. Doss lueskeli pidätettynä romanttista lehteä, jonka poliisi otti häneltä pois. Hän tunnusti myrkyttäneensä viimeisen miehensä, koska tämä oli kieltänyt vaimolta tämän katsoman televisio-ohjelman eikä ollut halunnut tuulettaa asunnossa kuumina kesäöinä. Doss lupasi kertoa myös aiempien aviomiestensä kohtaloista, mikäli poliisi palauttaisi hänelle häneltä viedyn lehden. Tämän sopimuksen myötä Doss tunnusti tappaneensa myös kolme muuta miestä. Haudoista nostettiin kaikkiaan kahdeksan ruumiista; kolmesta aiemmasta aviomiehestä ja äidistä löydettiin arseenijäämiä. Muista epäilyistä uhreista löydettiin merkkejä tukehduttamisesta.^[2]

Tuomio ja vankeusaika

Doss todettiin syylliseksi murhaan Oklahoman osavaltiossa. Häntä uhkasi jopa teloitus [sähkötuolilla](#), mutta hänet tuomittiin [elinkautiseen vankeuteen](#).^[1] Neljän psykiatrin arvion mukaan Doss oli syyntakeinen.^[2] Muihin osavaltioihin Dossia ei koskaan viety oikeudenkäynteihin, vaikka häntä syyttivät myös Pohjois-Carolina, Kansas ja Alabama. Doss perusteli tekojaan lapsena saamallaan päävammalla, joka oli hänen mukaansa aiheuttanut hänelle toistuvia päänsärkyjä koko elämän ajan.^[1]

Vankilassa Dossin kerrottiin vitsailevan rikoksistaan. Haastattelussa hän valitteli sitä, että sai vankilassa osallistua vain pyykinpesuun ja tarjoukset palvelemisesta keittiön puolella torjuttiin. Doss kuoli vankilassa ollessaan [leukemiaan](#) vuonna 1965. Hänet haudattiin Oak Hill Memorial Parkiin Oklahoman McAlesteriin.

Tamara Samsonova

Henkilötiedot

Syntynyt [1947](#)
[Venäjä](#)

Kansalaisuus [Venäjä](#)

Muut tiedot

Uhrit 13+

Vangittu heinäkuussa 2015

[[Muokkaa Wikidatassa](#)]

Tamara Mitrofanovna

Samsonova ([ven.](#) Тамара Митрофановна Самсонова) s. [1947](#), on [venäläinen](#) sarjamurhaaja, jota epäillään yli 13 ihmisen murhaamisesta reilun 20 vuoden aikana. Hänet löydettiin tutkimuksissa päiväkirja, jossa hän kuvailee, mitä on tehnyt uhreilleen ennen heidän murhaamistaan erittäin väkivaltaisesti.^[1]

Samsonovan jäljille päästiin, kun poliisi löysi hänen kotinsa läheisestä lammesta 79-vuotiaan naisen ruumiinosia.^[2]

Päiväkirjan yhdessä artikkelissa luki: "Minä tapoin vuokralaiseni, leikkasin hänet paloiksi kylpyhuoneessa puukolla ja laitoin palat muovipusseihin ja heitin ne Pietarin [Frunzen piirin](#) eri osiin."

Samsonova on ollut [mielisairaalassa](#) kolme kertaa.^[3]

Hänet vangittiin heinäkuussa 2015.

Belle Gunness

Gunness, noin vuonna 1904

Syntynyt	Bella Paulsdatter ^[1] tai Brynhild Paulsdatter Størset ^[2]
	11. marraskuuta 1859 Selbu , Søndre Trondhjem , Norja
Kuoli	28. huhtikuuta 1908 (48-vuotias) (vahvistamaton) La Porte , Indiana , Yhdysvallat
Motiivi	Rahallinen hyöty
Tiedot	
Uurit	14+
Rikosten laajuus	1884–1908

Mads SØRENSEN ja lapset

Gunness avioitui Mads Ditlev Anton Sørensenin kanssa vuonna 1884. ^[8] Pariskunnalla oli karkkikauppa, joka myöhemmin paloi maan tasalle. Myös heidän kotinsa oli palanut maan tasalle, ja molemmat oikeusistuimet myönsivät pariskunnalle vakuutuskorvauksia. ^[8] Kaksi vauvaa Gunnessin kodissa kuoli paksusuolen tulehdukseen. Gunness oli vakuuttanut molemmat lapset ja perinyt suuren vakuutusshekin kummankin kuoleman jälkeen. Naapurit juoruilivat vauvoista, koska Gunness ei koskaan vaikuttanut olevan raskaana. ^[6]

Sørensen oli ostanut kaksi henkivakuutusta. Heinäkuun 30. päivänä 1900 ^[9] molemmat vakuutukset olivat voimassa samaan aikaan, sillä toinen umpeutuisi samana päivänä ja toinen tulisi voimaan. Sørensen kuoli aivoverenvuotoon samana päivänä. Gunness selitti tulleen kotiin päänsäryn kanssa ja antoi hänelle kiniinijauhetta kipuun. Myöhemmin hän kävi katsomassa häntä ja hän oli kuollut. Gunness keräsi rahaa sekä umpeutuvasta että samana päivänä voimaan tulleesta henkivakuutuksesta, yhteensä 5 000 dollaria. ^[8] Vakuutusrahoilla hän muutti La Porteen Indianaan ja osti sikatilan. ^[6]

Peter Gunness

Belle meni naimisiin Peter Gunnessin kanssa 1. huhtikuuta 1902. Seuraavalla viikolla, kun Peter oli poissa kotoa, hänen imeväistytär kuoli tuntemattomasta syystä Bellen hoidossa. ^[6] Peter kuoli kahdeksan kuukautta myöhemmin kallovamman seurauksena. Belle selitti, että Peter kurkotti kohti jotakin korkealla hyllyllä ja lihamylly putosi hänen päälleen murskaten hänen kallonsa. ^[8] Piirin kuolinsyöntutkija kutsui koolle kuolinsyöntutkijan valamiehistöön epäillen murhaa, mutta tapauksesta ei seurannut mitään. Belle keräsi 3 000 dollaria vakuutuskorvauksia Peterin kuolemasta. ^[6]

Katoamiset

Gunness alkoi laittaa [avioliittoilmoituksia](#) chicagolaisiin sanomalehtiin vuonna 1905. Yhteen hänen ilmoituksistaan vastasi wisconsinilainen maatyöläinen Henry Gurholt. Matkustettuaan La Porteen Gurholt kirjoitti perheelleen ja sanoi pitävänsä maatilasta, olevansa hyvässä terveydentilassa ja pyytäen heitä lähettämään hänelle siemenperunoita. Kun he eivät sen jälkeen kuulleet hänestä, perhe otti yhteyttä Gunnessiin. Gurholt kertoi heille, että Gurholt oli lähtenyt hevoskauppiaiden kanssa Chicagoon. Hän piti Gurholtin arkun ja turkispäälystakin. ^[6] Minnesotalainen John Moe vastasi Gunnessin ilmoitukseen vuonna 1906. Useiden kuukausien kirjeenvaihdon jälkeen Moe matkusti La Porteen ja nosti suuren summan käteistä. Vaikka kukaan ei koskaan nähnyt Moeta sen jälkeen, puuseppä, joka teki satunnaisia töitä Gunnessille, huomasi, että Moen arkku oli hänen talossaan yli tusinan muun kanssa. ^[6]

Andrew Helgelien ja useiden hautojen löytö

Hänen rikollinen toimintansa tuli ilmi huhtikuussa 1908, kun Gunnessin maalaistalo [La Portessa Indianassa](#) paloi maan tasalle. Raunioista viranomaiset löysivät päättömän aikuisen naisen, joka alun perin tunnistettiin Belle Gunnessiksi, ja hänen kolmen lapsensa ruumiit. ^[10] Lisätutkimuksissa Gunnessin tontilta löydettiin ainakin yhdentoista muun ihmisen osittaiset jäännökset. ^[5]

Gunnessin tilalla syttyneen tulipalon jälkeen löydettiin ruumiit, joiden uskotaan kuuluvan Gunnessille ja hänen lapsilleen. La Porten poliisiviranomaisiin otti yhteyttä Asle Helgelien, joka oli löytänyt veljensä Andrew Helgelienin ja Gunnessin välistä kirjeenvaihtoa. Kirjeissä oli anomuksia, joissa Helgelien vaati muuttamaan La Porteen, tuomaan rahaa ja pitämään muuton salassa. ^[11] Asle Helgelienin vierailu Gunnessin tilalla entisen palkkalaisen kanssa johti siihen, että huomiota kiinnitettiin "pehmeisiin painaumiin" sikojen karsinassa. Lyhyen kaivamisen jälkeen yhtä tontilla olevista painaumista löydettiin sianlihasäkki, joka sisälsi "kaksi kättä, kaksi jalkaa ja yhden pään", jotka Helgelien tunnisti veljensä käsiksi. ^[11]

Paikan välitön tarkastus paljasti, että Gunnessin pihalla oli kymmeniä tällaisia "lysähtäneitä painaumia". Lisäkaivaukset ja -tutkimukset paljastivat useita säkkikangaspusseja, jotka sisälsivät "torsoja ja käsiä, olkapäistä alaspäin katkaistuja käsivarsia, ihmisluumassoja käärittynä irtonaiseen lihaan, joka tippui kuin hyytelö", roskien peittämistä painaumista, jotka osoittautuivat haudoiksi. ^[11] Jokaisessa tapauksessa ruumis oli teurastettu samalla tavalla – ruumis oli mestattu, kädet poistettu olkapäistä ja jalat katkaistu polvista. ^[11] Tylpät vammat ja viillot olivat tunnusomaisia ruumiista erotetuille kalloille. ^[11]

Irina Gaidamachuk

Syntynyt	Irina Viktorovna Gaidamatšuk
	22. toukokuuta 1972 (53-vuotias) Nyagan , Hanti-Mansin autonominen piirikunta , Neuvostoliitto
Muut nimet	Raskolnikov hameessa Saatana hameessa Krasnoufimskin naarassusi Sverdlovskin maaninen nainen
Tuomio	Murha (17 syytekohtaa)
Rikollinen rangaistus	20 vuotta vankeutta
Tiedot	
Uhrit	17

Rikosten laajuus	2002–2010
Maa	Venäjä
Pidätyspäivämäärä	2010

Irina Viktorovna

Gaidamachuk ([venäjäksi](#) : Ирина Викторовна Гайдамачук ; syntynyt 22. toukokuuta 1972) on venäläinen [sarjamurhaaja](#) , joka tappoi 17 iäkästä naista [Sverdlovskin alueella](#) vuosina 2002–2010.

Varhainen elämä

[Gaidamachuk](#) syntyi 22. toukokuuta 1972 [Njaganin](#) kaupungissa , [Hanti-Mansian autonomisessa piirikunnassa](#) , [Neuvostoliitossa](#) . Hänestä tuli nuorena [riippuvainen alkoholista](#) , ja myöhemmin hänen vanhemmiltaan riistettiin vanhempien vastuu. Hän muutti [Krasnoufimskiin](#) , [Sverdlovskin alueelle](#) , 1990-luvun alussa, missä hän tapasi aviomiehensä Jurin, jonka kanssa hänellä oli myöhemmin kaksi lasta. Gaidamachukin alkoholismi oli niin äärimmäistä, että Jurin kerrotaan kieltäytyneen antamasta hänelle rahaa pelätessään, että hän käyttäisi rahat alkoholiin.

Murhat

Vuonna 2002 Gaidamachuk alkoi murhata iäkkäitä naisia Sverdlovskin alueella. Hän teeskenteli olevansa sosiaalityöntekijä päästäkseen naisten koteihin, missä hän tappoi heidät kirveellä [tai](#) vasaralla [ja](#) ryösti sitten uhrin saadakseen löytämänsä rahat. Gaidamachuk syytti toisinaan uhrin kodin tuleen yrittäen peittää hänen jälkensä ja yritti toisinaan saada tulipalon näyttämään onnettomuudelta. Poliisi oli yhdistänyt kuolemat toisiinsa, mutta tutkinta oli hidasta eikä siitä ollut paljon johtolankoja. Suurin osa rikoksista tehtiin Gaidamachukin kotikaupungissa Krasnoufimskissa, ja osa [Jekaterinburgissa](#) , [Serovissa](#) , [Achitissa](#) ja [Druzhininossa](#)

Vuonna 2010 Gaidamachuk yritti tappaa toisen iäkkään naisen, joka onnistui pakenemaan. Uhri ilmoitti poliisille, että häntä vastaan hyökättiin ja että hyökkääjä oli nainen, mikä osoittautui tärkeäksi vihjeeksi, sillä poliisi oli olettanut tappajan olevan mies. Gaidamachuk tappoi viimeisen uhrinsa, Alexandra Povaritsynan, jonka naapuri oli nähnyt hänen lähtevän murhan aikoihin. Saatuaan tiedon Povaritsynan naapurilta poliisi pidätti Gaidamachukin, joka tunnusti nopeasti murhat. Toinen nainen, jota alun perin epäiltiin rikoksista, oli viranomaisten painostuksesta jo tunnustanut murhat. Gaidamachuk kertoi tehneensä murhat ja ryöstöt maksaakseen vodkasta alkoholiriippuvuutensa tyydyttämiseksi, koska hänen miehensä kieltäytyi antamasta hänelle siitä rahaa.

Oikeusjutun käsittely Jekaterinburgissa alkoi helmikuussa 2012. Gaidamachuk tunnusti syytteen alustavan tutkinnan aikana, mutta kiisti tämän koko oikeudenkäynnin ajan. ^[1] [GNTSSSP Serbskyn](#) suorittama oikeuspsykiatrinen tutkimus osoitti , että Gaidamachuk, vaikka hänellä oli jonkin verran mielenterveysongelmia, oli murhien aikaan [oikeudellisesti järjissään](#) .

Kesäkuussa 2012 Gaidamachukia syytettiin 17 murhasta ja yhdestä [murhan](#) yrityksestä , ja hänet tuomittiin 20 vuodeksi vankeuteen, joka on Venäjän lain mukaan naisille määrättävä enimmäisrangaistus ^[2]^[3]^[4]. Uhrien omaiset olivat raivoissaan lyhyestä tuomiosta ja totesivat, että Gaidamachuk sai vain hieman yli vuoden vankeutta murhaa kohden, ja lisäsivät, että häntä ei pitäisi koskaan vapauttaa.

Jane Toppan

Syntynyt

Honora Kelley

31. maaliskuuta 1854

[Boston](#) , [Massachusetts](#) , Yhdysvallat

Status

Kuollut

Kuoli

17. elokuuta 1938 (84-vuotias)

[Taunton, Massachusetts](#) , Yhdysvallat

Muut nimet

Iloinen Jane

Motiivi

[Seksuaalinen fetisismi](#) • Mahdollinen mustasukkaisuus (hänen otto-siskonsa)

Rikosoikeudellinen syyte [Murha](#) (x12)

Tuomio

[Ei syyllinen mielenvikaisuuden](#) vuoksi

Rangaistus

[Tahaton sijoiltaanmeno](#) mielisairaalaan loppuiäksi

Tiedot	
Uhrit	12 vahvistettua, 31 tunnusti, yli 100 epäiltyä
Rikosten laajuus	1895–1901
Maa	USA
Osavaltio	Massachusetts
Pidätyspäivämäärä	29. lokakuuta 1901 ; 124 vuotta sitten

Jane Toppan

Jane Toppan (syntynyt **Honora Kelley** ; 31. maaliskuuta 1854 – 17. elokuuta 1938), lempinimeltään **Jolly Jane** , oli

yhdyksvaltalainen [sarjamurhaaja](#) , joka murhasi 12 ihmistä [Massachusettsissa](#) vuosina 1895–1901. Hän tunnusti tappaneensa 31 ihmistä ja hänen epäillään tappaneen yli 100 ihmistä. Murhat tehtiin Toppanin toimiessa sairaanhoitajana , ja iskujen kohteena olivat potilaat ja heidän perheenjäsenensä. Toppan, joka myönsi tehneensä murhat tyydyttääkseen [seksuaalista fetissiä](#) , sanoi, että hänen tavoitteenaan oli "tappaa enemmän ihmisiä – avuttomia ihmisiä – kuin kukaan muu koskaan elänyt mies tai nainen".

Davisin perheen eloonjääneet jäsenet määräisivät Minnielle toksikologisen tutkimuksen, jossa todettiin, että hänet oli myrkytetty. [2] Paikalliset viranomaiset määräisivät poliisiryhmän tarkkailemaan Toppania. 29. lokakuuta 1901 hänet pidätettiin murhasta. Vuoteen 1902 mennessä hän oli tunnustanut 31 murhaa. [5]

Pian oikeudenkäynnin jälkeen yksi William Randolph Hearstin sanomalehdistä, New York Journal , julkaisi Toppanin asianajajalleen antaman tunnustuksen, jossa hän väitti tappaneensa yli 31 ihmistä ja haluavansa valamiehistöä toteavan hänet järjissään, jotta hänellä olisi lopulta mahdollisuus vapautua. Toppan vakuutti oikeudessa omasta järjissään pysymisestä ja väitti, ettei hän voinut olla hullu, jos hän tiesi mitä teki ja tiesi sen olevan väärin. Siitä huolimatta hänet julistettiin hulluksi ja hänet tuomittiin vankilaan . [5] 23. kesäkuuta 1902 Barnstablen piirikunnan oikeustalolla hänet todettiin syyttömäksi hulluuden perusteella ja hänet tuomittiin elinkautiseen vankeuteen Tauntonin mielisairaalaan . Hän kuoli siellä 17. elokuuta 1938 84-vuotiaana. [2]

Ura sairaanhoitajana ja rikokset

1880-luvun loppupuolella Toppan aloitti uran sairaanhoitajana ensin Cambridgen sairaalassa ja sitten Massachusetts General Hospitalissa. Potilastyössä hänen on kuvattu osoittaneen miellyttävää käytöstä, mutta työtoverit huolestuivat juoruilusta, satujen sepittämisestä ja epäluuloisuudesta. Toppanin väitetään sepittäneen potilaille oireita. Muun muassa rahaa ja työasuja katosi, joten Toppania epäiltiin myös varastamisesta. Hänet erotettiin molempien sairaaloiden palveluksesta kesken harjoitteluaikaa. Toppan kokeili potilailla morfiinin ja atropiinin vaikutuksia antaen näille usein yliannostuksia. Työskennellessään hän kertoi usein, ettei vanhojen ihmisten "elossa pitäminen" ollut

hänenstä mielekäästä. Toppanin on väitetty mielellään kyselleen tietoja myrkyistä ja niiden vastamyrkyistä.[1] Häntä kuvailtiin epätavallisen kiinnostuneeksi ruumiinavauksista.[2] Erilaisten omiutisten käyttäytymismalliensa johdosta häntä alettiin epäillä oopiumin käyttäjäksi.[1] Harjoittelijana ollessaan Toppan ehti surmata vähintään kaksitoista potilasta.[3]

Jouduttuaan lähtemään sairaaloista Toppan aloitti yksityisasiakkaiden palvelemisen. Väitetysti monet kokeneet lääkärit suosittelivat häntä hoitoapua tarvinneille perheille.[1] Asiakirjat saattoivat olla väärennettyjä, koska Toppan ei harjoittelujaksojensa katkeamisen johdosta saanut sertifikaattia.[2] Hän varasteli joistain perheistä ja jätti palauttamatta lainaksi saamiaan rahoja. Toppanin tiedetään annostelleen uhreilleen myrkytystarkoituksessa ainakin morfiinia, atropiinia ja strykniiniä. Hän sekoitti myrkkijä Hunyadi-veteen.

19. elokuuta 1899 Toppan murhasi kasvattisiskonsa Elizabeth Brighamin. Kuolinsyyksi kuitenkin merkittiin alun perin sydämen vajaatoiminta.[1] Toppan kertoi myöhemmin halunneensa päästä naimisiin kasvattisiskonsa miehen Oramel Brighamin kanssa. Hän tappoi myös Brighamien kotiapulaisen Florence Calkinsin sekä Oramel Brighamin siskon Edna Bannisterin. Oramel Brigham sai itsekin myrkkijä, mutta selviytyi.[4] 11. helmikuuta 1900 Cambridgessa kuoli Sarah E. "Myra" Connors.[1] Toppan oli ollut tämän ystävä ja ilmeisesti teki murhan saadakseen tämän työn ruokasalin emäntänä teologisesta oppilaitoksesta. Toppan erotettiin työpaikasta taloudellisten laiminlyöntien johdosta.[4]

Vuonna 1901 Toppan murhasi kokonaisen perheen, mikä lopulta johti kiinnijäämiseen.[1] Davisit olivat olleet tämän ystäviä vuodesta 1896 ja vuokranneet tälle kesäisin mökkiä Cataumetissa. Kesäkuussa 1901 Toppanilla oli perheelle 500 Yhdysvaltain dollaria vuokratästä, jota perheen 62-vuotias[1] äiti Mattie Davis lähti tältä perimään. Toppan myrkytti Mattie Davisia monina päivinä ja "hoiti" tätä sitten.[4] Davis kuoli 4. heinäkuuta 1901, ja kuolinsyyksi kirjattiin "krooninen diabetes".[1] Hautajaisissa Davisin perheen tyttäret Genevieve Gordon ja Minnie Gibbs pyysivät Toppania jäämään kanssaan Cape Codiin kesäksi. Toppan kylvi juoruja Genevieven "itsetuhoisuudesta" äitinsä kuoltua. Genevieve kuoli sairastuttuaan päivällisen jälkeen 26. heinäkuuta. Taloon kutsuttu lääkäri merkitsi kuolinsyyksi sydänsairauden, vaikka Genevieven terveydentila oli aiemmin ollut hyvä. Jonkin ajan kuluttua Toppan sekoitti leski Alden Davisille myrkkijä veteen.[4] Tämä kuoli 65-vuotiaana 8. elokuuta 1901.[1] Kuolinsyyksi merkittiin aivoverenvuoto. Perheen toinen tytär, Mary "Minnie" Gibbs sairastui isänsä hautajaisten jälkeen.[4] Hän kuoli 40-vuotiaana 13. elokuuta 1901[1], minkä lääkäri väitti johtuneen menetysten aiheuttamasta uupumisesta.[4] Mary Gibbsin kuvattiin olleen erinomaisessa kunnossa ennen yllättävää sairastumistaan. Perheen talossa on väitetty syttyneen Toppanin siellä oleskelun aikana kolme tulipaloa, jotka taltutettiin ilman suuria tuhoja.[1]

Davisin perheen tytär Maryn aviomies, kapteeni Paul[4] Gibbs ilmoitti poliisille kuolemien epäilyttävyydestä ja vaati ruumiinavauksia. Tämän myötä myrkytykset kyettiin toteamaan ja niiden aiheuttajat tunnistamaan. Toppan teki kaksi itsemurhayritystä ja joutui sairaalahoitoon. Sieltä päästyään hän matkusti Amherstiin New Hampshireen, jossa hänet pidätettiin 29. lokakuuta 1901

Vera Renczi (tunnetaan myös nimellä Musta Leski , Ms. Poison tai Berkerekulin Chatelaine) [1] [2] oli romanialainen sarjamurhaaja , jota syytettiin 35 ihmisen myrkyttämisestä arseenilla 1920 -luvulla. Hänen joukossaan olivat hänen kaksi aviomiestään, useat rakastajansa ja poikansa.

Vera Renczi

Syntynyt	1903 Bukarest , Romania
Kuoli	1960 (56–57-vuotias) [anakronismi] Zrenjanin , Jugoslavia (nykyisin Serbia)
Rikosoikeudellinen syyte	Murhata
Rangaistus	Elinkautinen vankeusrangaistus
Tiedot	
Uhrit	Rakastavaiset/aviomiehet
Rikosten laajuus	1920–1930
Maa	Romania Jugoslavia Unkari (väitetty)

Tapettu	35
Ase	Arseeni

Toimittaja Otto Tolischus julkaisi Yhdysvalloissa toukokuussa 1925 varhaisimman tunnetun aiheeseen liittyvän artikkelin lukijoiden kirjeiden pohjalta mainitsematta mitään viitteitä. [7] [8] Renczin tarina on noussut esiin toistuvasti,

mutta ilman jäljitettäviä tietoja, kuten syntymä-, avioliitto-, pidätys-, tuomio-, vangitsemis- tai kuolinpäiviä. [9]

Useimmat lähteet sijoittavat murhat Berkerekuliin Jugoslaviassa (nykyinen Serbia) tai Bečkerekiin, joka nimettiin uudelleen Zrenjaniniksi vuonna 1946. Kaupungin kirjoitusasua "Berkerekul" ei kuitenkaan tunneta. Vuonna 1972 Guinnessin ennätystenkirja ei löytänyt virallisia lähteitä tukemaan väitettä, jonka mukaan Renczi tappoi 35 ihmistä 1900-luvun alun Itävalta-Unkarin valtakunnassa. [10]

Pian kuultuaan uutisen ensimmäisen aviomiehensä "auto-onnettomuudesta" Renczi meni uudelleen naimisiin [viite] , tällä kertaa lähempänä hänen ikäistään olevan miehen kanssa [viite] . Suhde oli kuitenkin myrskyisä, ja Rencziä vaivasi jälleen epäily, että hänen uudella aviomiehensä oli avioliiton ulkopuolisissa suhteissa [viite] . Vain kuukausien avioliiton jälkeen mies katosi [viite] , ja Renczi kertoi sitten ystäville ja perheelle hylänneensä hänet. [15] Vuoden kuluttua hän väitti saaneensa mieheltään kirjeen, jossa tämä ilmoitti aikomuksestaan jättää hänet lopullisesti. [13] Tämä oli hänen viimeinen avioliittonsa. [15]

Vaikka Renczi ei mennyt uudelleen naimisiin, hän vietti seuraavat vuodet hoitaen useita suhteita, osa salaa naimisissa olevien miesten kanssa ja osa avoimesti [viite] . Miehet tulivat erilaisista taustoista ja sosiaalisista asemista. Kaikki katosivat kuukausien, viikkojen ja joissakin tapauksissa jopa päivien sisällä romanttisen suhteen alkamisesta hänen kanssaan. [viite] Kun hän oli yhteydessä miehiin, joiden kanssa hänellä oli avoin suhde, hän poikkeuksetta sepitti tarinoita heidän "uskottomuudestaan" ja "hyläneistään hänet". [viite]

Hänet saatiin kiinni myrkytettyään viimeisen rakastajansa, pankkivirkailijan nimeltä Milorad; [17] tämän vaimo ilmoitti miehen katoamisesta poliisille, joka ei välittänyt hänestä. Siitä huolimatta hän jatkoi omaa tutkintaansa ja sai nopeasti selville, että Vera oli miehensä rakastajatar. Hän palasi poliisin luo, joka lähetti linnaan kaksi tarkastajaa. Hän myönsi heille, että Milorad oli ollut hänen rakastajansa, mutta väitti, että tämä oli jättänyt hänet. Poliisi luopui etsinnöistään vaikuttuneena vaimostaan, hän palasi poliisin luo ja alkoi esittää kysymyksiä, jotka olisi pitänyt esittää jo kauan sitten: missä oli hänen miehensä Joseph? Missä oli heidän poikansa? Mitä tapahtui lukuisille muille miehille, joiden ihmiset tiesivät olevan hänen rakastajiaan ja jotka olivat myös kadonneet? Poliisi palasi tapaamaan häntä; hän ei ainoastaan kiistänyt Miloradin olleen hänen rakastajansa, minkä

hän oli aiemmin myöntänyt, vaan poliisilla oli myös todisteita, hänen rakastajalleen lähettämänsä rakkauskirje. Poliisi sai etsintäluvan ja löysi lukitun pyöreän kellarin maan

alta. Siinä oli 35 lokeroa, joissa jokaisessa oli sinkillä vuorattu arkku. Kellarin keskellä oli punainen nojatuoli, iso kirkkokynttilä ja tyhjä samppanjapullo. Hän kertoi heille, että arkuissa oli perheenjäseniä, mutta he halusivat avata vain yhden arkun. Sisältä he löysivät mädäntyneen miehen ruumiin; avattuaan loputkin he löysivät saman. Pidätyksen jälkeen hän tunnusti myrkyttäneensä heidät kaikki arkkineksillä, kun hän epäili heidän pettäneen häntä tai kun hän uskoi heidän kiinnostuksensa häntä kohtaan hiipuvan [lähde] . Hän tunnusti myös, että hän tykkäsi toisinaan istua nojatuolissa kaikkien entisten rakastajiensa arkkujen ympäröimänä. [13]

Hänet tuomittiin 35 murhasta kuolemaan, mutta Jugoslaviassa ei tuolloin teloitettu naisia. Sen sijaan hänet tuomittiin elinkautiseen vankeuteen. Oikeudenkäynnin aikana hän alkoi osoittaa skitsofrenian merkkejä. [18] Vankilassa hän alkoi puhua uhriensa kanssa. [19] Hän kuoli vuonna 1960

Erzsébet Báthory

Kopio vuoden 1585 kadonneesta muotokuvasta.

Henkilötiedot

Syntynyt	7. elokuuta 1560 Nyírbátor , Unkarin kuningaskunta
Kuollut	21. elokuuta 1614 (54 vuotta) Csejthe, Unkarin kuningaskunta (nykyään Čachtice , Slovakia)
Puoliso	Ferenc Nádasdy
Lapset	Anna Orsolya Pál Katalin András

Muut tiedot

Muut nimet	Verikreivitär
Rikokset	Murha Kidutus
Uhrit	väitetysti yli 650 uhria

Vangittu	30. joulukuuta 1610
Syyte	7. tammikuuta 1611
Rangaistus	Vankeus kuolemaan asti
[Muokkaa Wikidatassa]	

Erzsébet Báthory

Erzsébet (Elisabet) Báthory, avioituneena **Erzsébet Nádasdy** ([unkariksi](#) *Báthory Erzsébet*, [slovakiksi](#) **Alžbeta Bátoriová-Nádašdy**) ; ([7. elokuuta 1560](#) – [21. elokuuta 1614](#))^[1] oli [unkarilainen](#) kreivitär ja sarjamurhaaja,^[2] tunnetuin [unkarilaisten](#) ja [slovakkien](#) historiassa.

Hän vietti suurimman osan elämästään [Čachticen linnassa](#). Häntä ja neljää muuta syytettiin 20–600 tytön tai nuoren naisen [kiduttamisesta](#) ja tappamisesta. Vuonna 1610 hänet vangittiin ja muurattiin sisään huoneeseensa. Kreivitär Erzsébet Báthory kuoli neljä vuotta myöhemmin. [Aatelisarvo](#) esti hänen teloituksensa, mutta kolme hänen palvelijoistaan teloitettiin.^[2]

Erzsébet Báthoryn tuomio on saattanut liittyä valtapeliin, jolla hänen oma sukunsa sai itselleen hänen ja hänen puolisonsa Ferenc Nádasyn maaomaisuuden.^[2]

Kreivi Ferenc Nádasdy és Ecsedin ja krevitär Erzsébet Báthorin muotokuvat Čachticen museossa

Murhat ja kidutukset

[Jesuiitta](#)munkki Lázló Thurózcin vuonna 1729 julkaiseman Unkarista kertovan kirjan mukaan Erzsébet löi kerran hiuksiaan kammatessa kipeästi vetänyttä palvelijatarta kasvoihin tai korvalle niin kovaa, että palvelijattaren nenästä alkoi vuotaa verta. Osa

verestä roiskui Erzsébetin iholle, ja hän ajatteli ihonsa näyttävän heti kauniimmalta ja nuoremmalta punertuneena. Tästä hän sai ajatuksen kylpeä nuorten naisten, usein neitsyiden, veressä.^[3] Kun Erzsébet halusi mennä kylpyyn, nuorta tyttöä roikotettiin ammeen yläpuolelle samalla, kun hänen kaulansa viillettiin auki. Yksi yleinen selitys legendalle on, että kreivittären vaatteet olivat kidutuksien jäljiltä niin verisiä, että näytti aivan siltä kuin hän olisi kylpenyt veressä. Tarinaa verikylvyistä ei kuitenkaan ole pystytty todistamaan todeksi, eikä vuonna 1817 julkaistuissa todistajanlausunnoissakaan mainittu niistä mitään.^{[11][12]}

Čachticen linna, Slovakia

Puoliso Ferenc Nádasdyn kuoleman jälkeen vuonna 1604 alkoi esiintyä huhuja kreivitär Erzsébet Báthoryn julmuuksista. Vaikka aiemmat kertomukset talonpoikaisnaisten murhasta oli ilmeisesti jätetty huomiotta, vuonna 1609 esitetyt väitteet hänen surmaamistaan aatelissukuisista naisista herättivät huomiota.^[2]

Maaliskuussa 1610 keisari [Matias](#) määräsi Erzsébetin serkun, Unkarin [paladiini](#) Juraj (György) Thurzón, järjestämään tutkimuksen kreivitär Erzsébet Báthoryn linnassa huhujen mukaan tapahtuvista raakuuksista palveljoita kohtaan.^{[13][2][3]} Sysäyksen tutkimusten aloittamiselle olivat antaneet kreivittären surmaamat aateliset, joita Erzsébet oli surmannut perustamassaan tyttökoulussa alempisäätyisten nuorten naisten käytyä vähiin. Jouluna 1610,^[14] toisen lähteen mukaan 30. joulukuuta 1609,^[2] tai 29. joulukuuta 1610,^[3] Erzsébet ja hänen naispalvelijansa pidätettiin^[2] päivällispöydässä. Erään tarinan mukaan tarinoiden mukaan Thurzón lähettämät sotilaat löysivät heti kreivittären linnaan astuttuaan nuoren naisen ruumiin ja toisen, kuolemaisillaan olevan naisen.^[14]

Čachticen linnan päätorni, Slovakia

Vuosien aikana kreivitär surmasi joidenkin lähteiden mukaan yli 600 naista. Suurin osa uhreista oli nuoria naisia, jopa 12-vuotiaita, yleensä neitsyitä. Ennen oikeudenkäyntiä kuultiin yli 300 todistajaa,^[15] jotka kertoivat kreivitär Báthoryn muun muassa polttaneen uhrien sukupuolielimiä, jäädyttäneen naisia alasti ulos pakkaseen kaatamalla vettä heidän päälleen, näännyttäneen uhreja nälkään ja purren paloja heidän

kasvoistaan.^{[16][17]} Erzsébet ja neljä kiduttamalla tunnustanutta^[3] naispalvelijaa todettiin syyllisiksi 80 murhaan oikeudenkäynnissä 7. tammikuuta 1611.^[18] Kolme palvelijaa tuomittiin kuolemaan ja teloitettiin.^[2]

Kreivitär Erzsébet Báthory, muotokuva 1600-luvulta.

Hänen ylhäinen asemansa näkyy koristellussa esiliinassa, joka oli vain aatelisnaisille sallittua muotia 1600-luvulla.

Kreivitär Erzsébet Báthory ei ollut paikalla oikeudenkäynnissä, eikä häntä missään vaiheessa syytetty oikeudessa tai tuomittu rikoksesta, vaikka oikeudenkäynti olisi ollut hänelle aatelisena oikeutettu. Keisari Matias vaati useaan otteeseen oikeudenkäyntiä pidettäväksi, mutta paladiini György Thurzó ei näin tehnyt.^[3] Silti jo heti 30. joulukuuta 1610 tapahtuneen kiinnioton jälkeen Erzsébet vangittiin kotiinsa Čachticen linnan umpeen muurattuun huoneistoon,^[19] jossa hän kuoli neljä vuotta myöhemmin 54-vuotiaana 21. elokuuta 1614.^[20] Hänen hautapaikkaansa ei tiedetä.^[3]

Vaikka vuoden 1611 oikeudenkäynnin asiakirjat tukivat Erzsébet Báthorya vastaan esitettyjä syytöksiä, nykytutkimus on kyseenalaistanut väitteiden todenperäisyyden. Báthory oli vaikutusvaltainen nainen, ja sitä lisäsi hänen hallussaan oleva puoliso Ferenc Nádasdyn omaisuus tämän kuoleman jälkeen. Se, että keisari Matiaksen Báthoryltä lainattu suuri velkasumma mitätöitiin suvun toimesta vastineeksi siitä, että he saivat pitää häntä vankeudessa, viittaa siihen, että Erzsébet Báthoryn tekemiksi esitetyt rikokset olivat poliittisesti motivoitutta mustamaalausta, joiden avulla sukulaiset saattoivat anastaa hänen maansa.^[2]